

Editor's Note

Please address all communication for the English pages to **The English Editor, 'Morning Star'** UDUVIL, CHUNNAKAM.

THE MORNING STAR

Registered as a Newspaper at the General Post Office, Sri Lanka under No. Q B / 100125 / 81

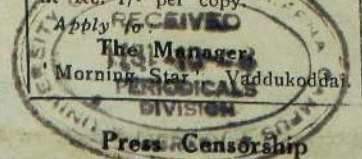
Established: 1841: A Christian Weekly : Published Every Friday

Vol. 141 JAFFNA, FRIDAY, 9th OCTOBER, 1981 No. 41

RIGHTEOUSNESS EXALTETH A NATION BUT SIN IS A REPROACH TO ANY PEOPLE

Subscription

Inland: Rs. 35/- per year.
Single issues are available at the **VARIETY MISSION SALES CENTRE**, Model Market, Jaffna at Rs. 1/- per copy.

Under the existing State of Emergency, Press Censorship has been brought into operation from 21-8-81. The Competent authorities are the Secretary to the Minister of State and the Director of Information.

Uduvil YMCA

The first Annual General Meeting of the Uduvil YMCA (resuscitated after a lapse of nearly 15 years) was held in the Uduvil YMCA building which has been renovated to serve the needs of the organisation, on a loan from the Jaffna Diocese of the CSI.

The Rev. N. W. G. Sugunaratnam presided and among the guests were the President of the Regional Council (North) of the YMCAs, Mr. S. Param Anantham, the Secretary of the Council, Mr. S. Vijeyakulasingham, Mr. S. A. Cherubim of the Paranthan YMCA and representatives from the Navaly and Manipay YMCAs.

Mr. Cherubim addressed the meeting on the kind of projects that have been initiated at Paranthan and about the rewards and challenges that await YMCA projects of this nature.

The following were elected to the Uduvil YMCA Board for the year 1981-82.

Office Bearers:- President—Rev. N. W. G. Sugunaratnam, Vice-President—Mr. P. L. Patrick, Hon. Secretary—Mr. E. S. Curtis, Treasurer—Mr. Welch Balasingam.

Members of the Board:- Messrs. L. S. C. Canagasingham, Prince Ratnam, E. R. Christopher, T. Thangaratnam, N. Thambithurai, J. J. Niles, T. A. Thambayappah, S. Kumarasamy, T. Suriyakumar, S. M. Navachandran and V. Rajkumar.

CLC, Gauhati

Mr. David Packiamuthu, Associate General Secretary of the Christian Literature Society, Madras is now the Director of the Christian Literature Centre, Gauhati.

Mr. Packiamuthu is a recognised Tamil writer and has been involved in Active Christian Literature work for many years.

He will be sponsored in this new job by the Church of South India and the Council of Baptist Churches in North East India.

Jaffna YMCA:

At the Annual General Meeting of the Jaffna YMCA held on Monday, 17th August '81, the following Office Bearers were elected for the ensuing year 1981/82:

Mr. J. M. Sabaratnam — President (re-elected)

Mr. L. R. Muttiah — Vice-President (re-elected)

Mr. Silan Kadirgamar — Vice-President.

Mr. M. C. Francis — Hon'y Treasurer.

Service of Thanksgiving

JAFFNA COLLEGE

The Principal's Report — 1981

(Continued from our last issue)

Ourselves:

Death has taken away from us the following who were so much a part of the Jaffna College circle and we owe much to them.

Rev. K. S. Jeyasingham was a very loyal and active alumnus and served for some years on the Board of Directors of the College being its energetic Secretary as well.

Mr. P. W. Muthiah was an old student and later a teacher for many years and was Head of the Department of English, President of the Round Table, Staff Adviser to the School Council, and a keen member of the Staff Tennis Club. He was a strict disciplinarian, a very efficient teacher of English and greatly devoted to the profession. He also served briefly on the Board of Directors of the College on retirement as the Staff Representative.

Mrs. B. C. Lockwood spent more than thirty years as a missionary here and helped with the literary activities of the College, its choirs, hostels, religious and evangelistic work. She was a gracious hostess and maintained a warm, hospitable and beautiful home here and later in Milton, Mass., where she died very suddenly. She leaves behind in her last will some funds to be invested and used for scholarships to needy children in the College.

Dr. S. W. C. Ratnesar was a senior Vice-President of the Colombo branch of the Alumni Association at the time of his death. He was for a brief period a teacher in the College and later for several years a dynamic member on the Board of Directors. He was a very loyal and devoted alumnus of the College. He leaves with us endowments in the memory of several members of his family who pre-deceased him.

Professor K. A. George who died in Trichur, India this year will go down in history as one of the best loved teachers at Jaffna College in this part of the century. He served here for more than thirty years not only as an outstanding teacher of Mathematics, but as a true friend, philosopher and guide particularly to the "last, the lost and the least" to use a Bicknellian dictum. In his last words to us as greetings to the centenary issue of the Miscellany published this year he wrote "..... I recollect with immense gratitude my enriching experiences at Jaffna College. I am sure that if I am to start my life

again, I would teach in that great and noble institution..... I would say to students, teachers and others connected with Jaffna College, uphold its valuable traditions without compromise. Let not temporary upsets in your life sour the whole of it. Plan your life early so that you may not have too many regrets at the close of your life. Seek out opportunities to serve and render service lovingly and with humility. Humble service is twice blessed. Let your work, whatever its nature be, enrich Jaffna College and yourself."

Mr. G. Arumugampillai was a very pleasant teacher of Sinhalese during the early 1950s and was a very active member of the College and the Vaddukoddai community. His memory is still vivid among the senior members of the staff here.

Mr. C. A. Gnanasegaram was a student, later an influential and efficient teacher here. He was the first editor of the student journal, the *Young Idea* which was first published in 1936. The paper which is still published today is the training and pioneering ground for several men and women into the world of journalism in this country and abroad. Mr. Gnanasegaram was for several years the staff adviser to the Editorial Board. He later served the Government Educational Service and during that time also served on the Board of Directors for a period. A very able educator he kept his interests in the College alive till his last breath.

Mr. V. Ahamparam served as the clerk of works for more than two decades. He was a very efficient supervisor of works and maintained the buildings, grounds and gardens beautifully.

Mrs. L. C. Williams was an influential teacher in the primary school for many years and was much loved by generations of students.

Mr. S. O. Thuraisingham served here after several years of teaching at Jaffna Central College. He was a pleasant and jovial teacher and very popular with his colleagues and students.

Mr. Lawrence Sinnatambay belonged to a much older generation of teachers, and is remembered for his enthusiastic interest and participation in sports, especially cricket.

We thank God for the life and work of all these devoted people and convey to the members of their families our deepest sympathies.

(to be continued)

A service to thank God for the life and work of Mrs. Dorothy Patton Lockwood was conducted at the Cathedral Church Vaddukoddai on Wednesday September 16th. At the stroke of the bell at 5.00 p.m. Rev. Dr. Telfer Mook, Rt. Rev. D. J. Ambalavanar and Rev. S. Manopavan walked solemnly into the altar. The Church was full with devotees, of whom many were students and admirers of the late Dorothy Lockwood. The music for this memorial service was provided by the Committee that organizes the Combined Schools Carol festival. The late Dorothy Lockwood had been the life wire of this Committee for many years. The solemn service began with an Orchestral Prelude and was followed by a "Thevaram" rendered by Mrs. Jeeva Retnasabapathy.

Rt. Rev. D. J. Ambalavanar led the congregation in the opening prayer and the call to worship. Rev. S. Manopavan led the litany of praise. The lessons were read by Mrs. S. Arnold of Navaly and Dr. Robert Porter of Jaffna College.

Rev. Dr. Telfer Mook General Secretary of UCBWM in his sermon traced the history of the Missionary Movement that began in a college in Massachusetts. He said that the Lockwoods feared God and loved His people and that Jaffna College was the prime concern of the Lockwoods throughout their life. He also said even if he had not seen people who have come from death resurrection is the anchor of our faith.

Miss Chelvi Selliah a former student and friend of the late Dorothy Lockwood in her tribute said that Mrs. Lockwood's popularity was due to the abiding interest she had on her students. She said that Mrs. Lockwood was loved by the old and the young, the quiet and the active. She was patient, pious and tactful and showed Christian spirit in whatever she did.

Mr. Jeyasingh David who had sung in the choir of Mrs. Lockwood for many years said that Mrs. Lockwood's house in Valley View was a second home for all the Jaffna people who visited America. Jaffna College old boys could go confidently to the New World because Mrs. Lockwood was there. He also said that Mr. Lockwood was a very intelligent person who could understand the nature and peculiarities of every mind.

Mr. A. Kadirgamar led the prayer of praise for the meaningful life of Mrs. Lockwood and Rt. Rev. S. Kulandran pronounced the Benediction. A large number of friends who attended the service were entertained at Tea in the Parish Hall, Vaddukoddai.

தலைசிறந்த ஒரு தலைவர்

தலைசிறந்த தலைவர்கள் உலகிற்கு வேண்டும். சாதாரணமாகத் தலைமைப் பதவி பெறுவோர், கௌரவத்தைக் காப்பதே தம் பொறுப்பு எனக் கொண்டவர்போல், தம்மைத் தாம் தாழ்த்துவது அரியவொரு காரியமாய்க் காண்கிறது இப்போர்ப்பட்ட தலைவர்கள் பதவியைக் காக்கிறும் பண்பைக் காக்க இயலாது போவார்கள்.

தண்டலர் துப்பாக்கியால் உயிர் நீத்த எகிப்திய நாட்டு முதல்வர் அன்வர் சதாற் தலைசிறந்தவோர் தலைவரென உலகம் பாராட்டுகிறது. உயிர்நீத்த பிள்ளரே பாராட்டப்படப் பெற்றனர் என்றால், இற்றைக்குப் பதினெழு ஆண்டுகட்கு முன் அப்துல் நாசரின் இடத்தில் எகிப்திய ஜனாதிபதியாய் பதவியேற்ற சதாற் இக் குறுகிய கால வெல்லைக்குள்ளே நாட்டிய சாதனைகள் உலகம் இவரை நோக்கிப் பார்க்க வைத்தன. எகிப்தின் சீவகால ஜனாதிபதி யெனவும், தலைசிறந்த அரசியல்வாதியெனவும், வரலாற்றில் இடம்பெறும் வள்ளலெனவும் பல்வேறு நாடுகளும் ஏற்கெனவே இவரைப் பாராட்டியிருந்தன.

புகழ்ச்சியும் போல இகழ்ச்சியும் இவர் பங்காகின. ஆட்சியைக் கையேற்று மூன்று ஆண்டுகளிலேயே அராபிய நாடுகளை ஓரளவு ஒன்றுபடச் செய்த சதாற். அன்றைய சரித்திரம் காத்திராத முற்போக்குச் செயலொன்றை மேற்கொண்டதால் தேசத் துரோகி யெனப் பல ராலும் பட்டஞ் சூட்டப்பட்டதை யறிவோம்.

1977 ஆம் ஆண்டில் எவரும், எந்த நாடும் காத்திராத பிரகாரம், சதாற் எருசலேமுக்குச் சென்றனர். மிருந்த துணியும் திருஷ்டியுமான இச்செயலே முப்பது ஆண்டுகளாய் எகிப்துக்கும் இஸ்ரவேலுக்கும் இடையே யிருந்துவந்த பட்டப் பகைமை நிலையை மாற்றவும் இரு நாடுகளுக்கு மிடையிலான சமாதானத்திற்கு அடிப்படையான டேவிட் பாசறை ஒப்பந்தம் உண்டாவதற்கும் ஏதுவானது. இந்தத் "துரோகச் செயலை" அராபிய நாடுகள் இன்னமும் மறக்கவில்லை, மள்ளிக் கவியில்லை யென்றும் சதாற்றின் பெயரைச் சரித்திரத்தில் நிரந்தரமாய்ப் பொறிப்பதற்கு இதுவே போதிய காரணமாகலாம். இதுவே இவரைத் தலைசிறந்த தலைவரென உலகம் கணிக்கச் செய்கிறது.

தற்காப்புக் கருதும் ஒருவன், செல்வழி வேறெதுவும் இல்லை யெனக் காண்பவன், பகைவனிடம் சமாதானம் கோருவதும், கொடுத்து வாங்கத் துணிவதும் இயல்பு. இஸ்ரவேல் நாட்டுடன் ஒப்பந்தம் செய்துகொள்ள சதாற்றைத் துண்டியது இவற்றில் எதுவுமில்லை யெனலாம், அதுவே அவர் செயலின் மகத்துவத்தை விளக்குகிறது இப்பரோபகார சிந்தையின் நிமித்தமே 1978 ஆம் ஆண்டின் நோபல் சமாதானப் பரிசு இவரைத் தேடி வந்ததெனக் கூறலாம்

சதாற் படுகொலையால் எகிப்தின் 430 லட்சம் மக்களும் மகத் துவமாளவொரு தலைவனை யிழந்தனர். அவர் பெருந்தன்மையை மதித்து வந்த பிற நாடுகள் அனைத்தும் ஒரு உற்ற நண்பனை இழந்தன. குறுகிய மனப்பான்மையை உதறித் தள்ளித் தளக்கு அபகிர்த்தி வரினும், உயிரிழப்பு வரினும், வருங்காலம் பகைமையைக் கீரைய வேண்டும், புதிய உறவுகளை நாடவேண்டும், அதனற் சமாதானமும் செழிப்பும் மலர வேண்டும் என்ற முற்போக்குவாதியாகத் திகழ்ந்த அவரைத் தலைசிறந்த தலைவனெனச் சொல்த புத்தியுள்ள நாடுகள் அனைத்தும் பாராட்டுவதில் வியப்பில்லை.

சதாற்றின் இந்த முற்போக்குக் கொள்கையையே தொடர்ந்தும் தான் கையாளுமென எகிப்து உறுதிக்கொண்டுள்ளது. அதைப்பிட்டு உலகம் மகிழும். அப்போர்ப்பட்ட கொள்கைகளைக் கையாளும் தலைவர்களே உலகிற்கு வேண்டும்; ஒவ்வொரு நாட்டுக்கும் வேண்டும்; இல்லை யெல் அனைத்துலகச் சமாதானம் கிட்டுவது இலகுவாயிராது.

சாவகச்சேரியில் நவரச இசைகிருந்து

கடந்த மாதம் 19 ஆம் திகதி வன்று சாவகச்சேரி டிப்பேக் கல் ஓரி வெளிவரல்கில் அங்குள்ள திருச்சபை வாலிபர் மன்றத்தினர் ஒரு நவரச இசை விருந்தளித்தனர். அங்கு வாழும் பொதுமக்கள் திரளாகக் கூடி இந்த இசை விருந்தை ரசித்தனர். பிரதம விருத்தினராக உதவி அரசாங்க அதிபர் திரு. துரைசாசா அவர்கள் தலைமை தாங்கினர். வாலிபர் மன்றத்தினரின் அழைப்புக் கிணங்கி யாழ்ப்பாணத்தின் பல பாசன்களிலுமிருந்து வந்த கலைஞர் பனர் இந்த விருந்தைச் சுவையூட்டிச் சிறப்பித்தனர். சாவகச்சேரிப்பகுதியைச் சேர்ந்த வசந்தா டானியேல் சமீபத்தில் யுண்டா விவிருந்து வந்து முன் இதே மேடையில் நாட்டியக் கலைத்திறமையை நிலை நாட்டியதை திரும்பவும் இச்சந்தர்ப்பத்தில் உறுதிப்படுத்தினர். சாவகச்சேரி வயகில் சழைத்திருக்கைய உதவியுடன் வருவிக்கப்பட்ட கரணவாய் செல்வக் குமாரர் எல்லோருடைய பாராட்டையும் பெறுமளவில் அளித்த பல குரல் களஞ்சிய நிகழ்ச்சியில் சோக்கிரட்டீஸ், சகப்பிரியர், இன்னும் பலருடைய கரணியப் புத்தையவிவிருந்து சில மாணிக்கங்களை ஒளி தீட்டி ஒலிப்பித்தனர். சாவகச்சேரித் திருச்சபை மகளிர் மன்றத்தினர் தங்கள் வழமையான திறமைத்தரத்துடன் மேடையேற்றிய "கவி யாணச்சந்தை" என்ற சிறு நாடகம் தமிழ் சமுதேயில் அன்று போல இன்றும் தலைகாட்டித் தாண்டலமரமும் சிதனப்பிரச்சினையை வலியுறுத்திக் கட்டியது. அன்று சமுதமளித்து இந்த நாடகத்தைச் சுவைக்க வாய்ப்பை இழந்த பலர் பெரிதும் வருத்த நேரிட்டது. கட்டுக்குழி வரவிபர்

பவும் இச்சந்தர்ப்பத்தில் உறுதிப்படுத்தினர். சாவகச்சேரி வயகில் சழைத்திருக்கைய உதவியுடன் வருவிக்கப்பட்ட கரணவாய் செல்வக் குமாரர் எல்லோருடைய பாராட்டையும் பெறுமளவில் அளித்த பல குரல் களஞ்சிய நிகழ்ச்சியில் சோக்கிரட்டீஸ், சகப்பிரியர், இன்னும் பலருடைய கரணியப் புத்தையவிவிருந்து சில மாணிக்கங்களை ஒளி தீட்டி ஒலிப்பித்தனர். சாவகச்சேரித் திருச்சபை மகளிர் மன்றத்தினர் தங்கள் வழமையான திறமைத்தரத்துடன் மேடையேற்றிய "கவி யாணச்சந்தை" என்ற சிறு நாடகம் தமிழ் சமுதேயில் அன்று போல இன்றும் தலைகாட்டித் தாண்டலமரமும் சிதனப்பிரச்சினையை வலியுறுத்திக் கட்டியது. அன்று சமுதமளித்து இந்த நாடகத்தைச் சுவைக்க வாய்ப்பை இழந்த பலர் பெரிதும் வருத்த நேரிட்டது. கட்டுக்குழி வரவிபர்

"அங்கோலையில் ஒரு நாள்" என்ற தலைப்பில் ஒரு ஹாஸ்ய நாடகம் சுவைத்தனர்.

இந்த இசை விருந்துக்கு காரணகர்த்தரர்களாயிருந்த வாலிபர் மன்றத்தினரும் "கலை சொல்லும் கதை" என்ற சிறு நாடகத்தை மேடை ஏற்றி நிகழ்ச்சியைப் பூரணப்படுத்தினது மாத்திரமல்ல, ஒரு பூங்காவில் உயிரற்று நிற்கும் இரு சிவகளைப் போல நின்று காட்சியளித்த இரு வாலிபரையும், அவர்களுடன் கூடி நடத்தவர்களுக்கும் பர்த்தவர்களுக்கும் இவர்கள் சிவகளை அல்லவோ என்ற சித்தனை வலைக்குக் கிச்சி மீளாது கிடக்கப்பண்ணியது. கலை நிகழ்ச்சியின் நவரசங்களை யும் ஒன்றுதிரட்டி ரூப ஐந்தும், இரண்டுமக மிகமலிந்த கட்டணத்துக்கு உவந்தவித்த வரலிபர் மன்றத்தினரின் சேவை பெரிதும் பாராட்டற்பரவது. இவ்வெத்தனத்தின் மூலம் திரட்டிய பணத்தை சாவகச்சேரித் தொகுதியில் வறியவர்களுக்கும், வறு இழந்தவர்களுக்கும், சமூக முன்னேற்ற சேவையிலும் செலவிட இடமளித்தினர் முன்வந்தனவதைப் பாராட்டவேண்டியது மக்கள் கடமை. இவர்களுடைய வருகையை சேவைத்திட்டங்களை சாவகச்சேரித் தொகுதியிலுள்ளோர் ஆதரிக்கவேண்டும். இதற வக ஆசி உண்டாகட்டும்.

— சாவகச்சேரி கிருபர் ஆட்கள்

வட்டுக் கோட்டை, கல்லூரி விதியைச் சேர்ந்த திரு. விஜயரத்தினம் மித்திரதாசனும் திருமதி தளராச்சி மித்திரதாசனும் இப்பொழுது கொனெக்கிச்செந்த மாசாணத்தில் வசிக்கிறார்கள். அமெரிக்காவிற்குப் போவதற்கு முன்பு திரு. மித்திரதாசன் அவர்களை முதலில் இவங்களை மக்கள் வங்கியிலும் பிறபாடு கொழும்பில் உள்ள அமெரிக்க வங்கியிலும் பணியாற்றியவர்கள். இப்பொழுது கொனெக்கிச்செந்திலுள்ள வங்கித் தொடர்னிக் இரண்டாவது பெரிய தொடர்பாயிய கொனெனியல் வங்கிக் கட்டுத்தாபன நிறுவனத்தில் கட்டுமணுப் பரிசீலனை உத்தியோகத்தராகக் கட்டுமையாற்றுகிறார்கள். திருமதி தளராச்சி மித்திரதாசன் பல வருடங்களாக யாழ்ப்பாணக் கல்லூரியில் மேலாட்டுச் சந்தை ஆசிரியையாகக் கட்டுமையாற்றியவர்கள். இவர்களை வரட்டர்பெரி நகரிலுள்ள மெதடிஸ்த ஆலயத்தில் கனிஷ்ட பாடகர் குழுவை இப்பொழுது பயிற்றி வருகிறார்கள்.

இங்கிலாந்தில் மிடில் செக்ஸ் மாகாணத்தில் கணக்கிடுபொறியியல் பயிற்சி பெற்றுக் கொள்கிற திரு. விஜயரத்தினம் மித்திரதாசன் அவர்கள் லண்டன் சிறிற் சர்வகணகாலியிவிருந்து பட்டதாரிப் பரிட்சையிற் சித்தி பெற்றுள்ளார்கள்.

மித்திரதாசன், மித்திராணந்தன் ஆகிய இருவரும் ஏழாலை வடக்குச் சபையைச் சேர்ந்த J. N. விஜயரத்தினம் தம்பதி களின் புத்திரரும் யாழ்ப்பாணக் கல்லூரியில் மழைய மரணவரு மாவார்.

செய்திகளின் சாரம்

தொலைக் காட்சிப் படம் பிடிப்பு மேற்பார்வை

புறநாடுகளில் உபயோகிப்பதற்காகத் தொலைக் காட்சிப் படங்களைத் தயாரிக்க வரும் வெளிநாட்டவர்களின் படப்

கடவுள் அன்பாயிருக்கிறார் (முற்குடக்கி)

ஏன்? சுயமகாவே தம்மை நேசித்து, தமக்குச் சேவை செய்யும் சுதந்திரமான மனித ஆகிகளில் உறவை அவர் விரும்பினார், குரியனும் நட்சத்திரங்களும் கடவுள் நிலமித்த வழியிலேயே எப்பொழுதும் இயங்குகின்றன. மிருகஜீவிகள் தம்மியகூட்க்கள்களில்படியே மாறும் வாழ்க்கின்றன. மனிதனைக் கடவுள் விசேடமான சிருஷ்டியாகவே படைத்தார். தனக்கு விரும்பியதை நேரிந்து கொள்ளும் சக்தியை அவனுக்குக் கொடுத்தார். மானுசு, மிருக ஜீவிகள் வழியும் முன்னணையே கடவுள் தமது திருக்குமாரனின் பிறப்பிடமாகக் கிடமையையும் கவனிப்புகள், சுதந்திரம் என்ற சுவ இறுக்கும் போது தவறுதலுக்கும் வழிவகுண்டாயிற்று. மனிதன் தவறுதலை நேரிந்து கொண்டாக; பாவம் உலகத்துள் புகுந்து கொண்டது.

கடவுளுடைய அன்பு மாறாதது, அவர் பாவினையும் நேசிக்கிறார், பாவினை நேசிக்கும் அன்புக்கு சில விசேட குணங்கள் உண்டு. அதனை வேதாசமம் கிருபை, இரக்கம், மன்னிப்பு என்ற மூன்று வார்த்தைகளில் விபரிக்கிறது. நேசிக்கப்படுவதற்குச் சிறிதும் தகுதி இல்லாதவர்களை நேசிப்பதே கிருபையாகும். கடவுள் தாம் நல்வராய் இருப்பதினால் நம்மை நேசிக்கிறார். கடவுள் எப்பொழுதும் எண்ணம் போன தன் ஆட்டைத் தேடி வகுத்தரத்துள் செல்லும் கலை மேய்ப்பணப் போலிருப்பதினால் நம்மைத் தண்டிக்கவோ நிர்சகரிக்கவோ விரும்பாமலிருக்கிறது. இதுவே இரக்கம். "மன்ற திரும்புகள் அப்பொழுது பிழைப்பீர்கள்" ஏசேக் 18, 23-32 இனி மனிதனைக் கடவுளிடமிருந்து பிரித்துவைக்கும் சக்தி பாவத்திற்கு இல்லை எனப்பதே மன்னிப்பு. மன்னித்தவர் அவர் பாவத்தை மறுபடியும் நினைவார்.

கடவுள் அன்பு மயமானவர் என்பதாலேயே அவர் நமக்காகச் சிலுவையில் மரித்தார். குற்ற மற்றவர் குற்றமாகப்பட்டார். கடவுள் ஆதியிவிருந்தே எப்படிப்பட்டவராய் இருக்கிறார்; அவர் இறுதியரை எப்படியிருப்பார் என்பதை குறிப்பிட்ட காலத்தில் குறிப்பிட்ட இடத்தில் இயேசு நமக்கு விளக்கிக் காட்டினார். இயேசுகிறிஸ்துவின் சிலுவையையடியிலே தாம் கடவுள் நேசிக்கக் கற்றுக் கொண்டாகத் திரளான பரிசுத்தவரங்கள் காட்சியபகரித்திருக்கிறார்கள். இந்த அன்பை ருசித்தவர்கள் - நன்றியறிதல், சரணாதையடைதல், கீழ்ப்படிதல் என்பவற்றில் நினைத்திருப்பார்கள்.

கடவுளுடைய சித்தம் எப்பொழுதும் நிறைவேற்றப்படுமிடம் மேட்சமாரும். இவ்வுலகத்திற்கும் மறு உலகத்திற்குமுள்ள வேறுபாடு என்ன? இங்கு நம்முடைய சித்தம் ஒரு போதம் கடவுளுடைய சித்தத்தோடு பூரணமாக ஒன்றுபடுவதில்லை

(3-ம் பக்கம் பார்க்க)

பிடிப்புக்களைக் கட்டுப்படுத்தவும் மேற்பார்வை செய்யவும் அரசாங்கம் ஆலோசித்துள்ளது. இதற்கான பிரமாணங்களை விரைவில் கொண்டுவரப்படவுள்ளன. நாட்டைப் பற்றிய பொய்யான அல்லது தப்பான அபிப்பிராயங்கள் பிற நாடுகளில் பரப்பப்படாமலிருப்பதற்காகவே இந்த நடவடிக்கை மேற்கொள்ளப்படவிருக்கிறதாம்.

சமாதானத்தை அனுபவிப்பதெப்படி?

- T. R. துரைசிங்கம் (கொழும்புச் சபை) -

"சமாதானத்தைத் தேடி அதைத் தொடர்ந்து கொள்" என்று சங்கீதக்காரர் கூறுகிறார். உலகத்தை நாம் உறிவதோடு போது, பல பெரியார் சமாதானத்திற்காகப் பாடுபடுவதைக் காண்கிறோம். ஒரு கிவருக்கு அவர்களின் சமாதான முயற்சியை மெச்சி அவர்களைக் கொள்ளுமிக்கும்முறை சமாதான 'நோபெல்' பரிசும் வழங்கப்படுகிறது. ஆயினும் இவர்களின் முயற்சிகள் கிவரமை மட்டுமே நிலை நிற்சின்றன,

நானாந்தம் பத்திரிகைகளைப் பாரிக்கும்போதெல்லாம் உலகமெங்கும் சமாதானவிண்மயின் அறிகுறிகளையே காண்கிறோம். நாடுகளுக்கிடையேயும், இனங்களுக்கிடையேயும், சமுதாயங்களுக்கிடையேயும், குடும்பங்களுக்கிடையேயும், தனிவர்களுக்கிடையேயும், தனி மனிதனுக்குள் சமாதானவிண்மய தாண்டவமாடுகிறது. உலகத்திலே காணப்படும் இந்நிலைக்கு தனி மனிதனின் சமாதானவிண்மயே முக காரணமாயிருக்கிறது.

மனிதனில் சமாதானம் அற்றுப் போவதற்கு பல காரணங்கள் உள். இவைகளில் போராசையும் சமநிலைமும் வரும்சமாதானம் பற்றிய அச்சமும் முக்கிய காரணங்களாகும். சமாதானத்தை நிகராட்ட மனித சமுதாயம் பல முயற்சிகளைக் கையாளுகின்றது நாடுகளுக்கிடையே சமாதான ஒப்பந்தங்கள் உண்டாக்கப்படுகின்றன. கிவர் ஆயுதப் பெருக்கத்தின் மூலமும், பொருளாதார வீரத்தின் மூலமும், சமுதாய சீரகேடுகளை நீக்குவதின் மூலமும், உலக செல்வத்தை சமதரம் அடிப்படையில் பகிர்ந்து கொள்வதின் மூலமும் சமாதானத்தைப் பெற முயற்சிக்கின்றனர். ஒரு கிவர் தம் கவலைகளைத் தீர்க்க மதுபானங்களைப் பாரிக்கின்றனர். சுருங்கக் கூறிக் மனிதன் தனக்குப் புறம்பேயுள்வ நிலையை மாற்றி அமைப்பதின் மூலமும், தனக்குப் புறம்பேயுள்வ பொருள் கள் மூலமும் சமாதானத்தைத் தேடுகிறார். இதுவே மனிதன் கொடுக்கும் சமாதானம் இச் சமாதானம் நிர்ந்தரமாதலால், சொற்ப காலம் மட்டுமே நிலை நிற்சின்றது.

வேதாசமத்தை நாம் ஆராயும்போது உடலின் சமாதானத்தையும், அதை நாம் பெற்று அனுபவிக்கும் முறையை யும் காண்கிறோம். ஆயினும் கனிசனில் ஒன்று சமாதானம், ஆவேதால் புனித பவுல் அடிசனார் "ஆயினும் சிந்தை ஜீவனும், சமாதானமுமாம்" என்கிறார். (To set the mind on the Spirit is life & peace). ஆயினும் சிந்தை உண்டாவதற்கு ஆயினவரின் வகிலமையிலே யூரண நம்பிக்கை வைத்தல் அவசியம். "உறுதி கொண்ட மனமுள்ளவன் உம்மேல் நம்பிக்கை வைக்கிறதால் அவனுக்கு மாறாத சமாதானம் அருவிக்க் கரக்கிறீர்," என ஏசாயர தீர்க்கதாரி கூறுகிறார். (Thou dost keep him in perfect peace whose mind is stayed in Thee)

சங்கீதக்காரர் சமாதானத்தைப் பெறுவதற்கு கிவ முறைகளைத் தருகிறார். சாத்தனமுள் ளவர்களே யூமியைச் சந்தரித்து மிகுந்த சமாதானத்தினால் மனமகிழ்ச்சியாயிருப்பார்கள்" (But the humble will inherit the land, and will delight themselves in abundance of peace). சமாதானம் பிரபுவாகிய நமது ஆண்டவர் தன்னைப் பற்றிக் கூறும்போது "நான் சந்தமும் மனத் தாழ்மையுமாயிருக்கிறேன். என்னுடைய சிந்தை எறிந்துகொண்டு என்னிடத்திலே சற்றுக்கொள்ளுங்கள்" என்கிறார். ஆவே சமாதானத்தைப் பெறுவதற்கு தாழ்மை ஒரு கருவியாயிருக்கிறது.

"உம்முடைய வேதத்தை நெசிக்குவர்களுக்கு மிகுந்த சமாதானமுண்டு. அவர்களுக்கு இடமக் இல்லை" (Those who love Thy law have great peace and nothing causes them to stumble). இதுவும் சங்கீதக்காரர் கூறும் வேறொரு வழியாகும். பிள்ளைகள் பெற்றோரை உண்மையாய் நேசித்தால் அவர்களைச் சொற்படி கேட்டு ஒழுக்கவர்களை. அதேவண்ணம், வேதத்தை நேசிப்போர் வேதத்தில் கூறப்பட்டவைகளின்படி ஒழுக்க முழுமனதோடும் எத்தனிப்பார்கள். அப்போது மிகுந்த சமாதானம் அவர்களுடையதாகும்.

சமாதானத்தின் பிரபுவாகிய நமது ஆண்டவர் சமாதான

வந்ததை எப்போதும் அருவிக்க் கொண்டு இருக்கிறார். "சமாதானத்தை உங்களுக்கு வைத்துப் போகிறேன். என் சமாதானத்தை உங்களுக்குக் கொடுக்கிறேன். உலகம் கொடுக்கிற பிரகாரம் நான் உங்களுக்குக் கொடுக்கிற தில்லை" அவரை நமது ஆண்டவரும், நமது இரட்சகருமாக யூரண விசுவாசத்தோடு ஏற்றுக்கொள்ளும்போது புத்திக் கெட்டாத தெய்வ சமாதானம் எந்நிலையில் நாயிருந்தாலும் இருதயங்களையும், சிந்தனைகளையும் அவருக்குள் காத்திக்கொள்ளும். அப்போது நாமும் சமாதானத்தின் தூதராகவே திகழ்வோம்.

வையாகவும் வாழ்ந்தன. எனினும் 1902 ஆம் ஆண்டிலே இரண்டு நாடுகளுக்கு மிடையிலே ஏற்பட்ட எல்லைத் தகராறு ஒன்றின் நிமித்தமாக இரு நாடுகளும் போருக்கு ஆயித்தமாயின. ஆட்களும் ஆயுதங்களும் தயாராயின; எந்த நேரமாவது யுத்தம் மூலம் சூழ்நிலை; பயங்கரமும் நெருக்கடியும் மக்கள் மனதைப் பிடித்தன.

1900, நவம்பர் முதலாதிக்கதிய யன்று பதின் மூன்றுவது விடையோ பரப்பசர் ஒரு சுற்று நிருபம் அனுப்பியிருந்தார். அதிலே உலகம் முழுவதும் மிட்பராகிய கிறிஸ்துவுக்குப் பிரதிட்டை செய்வப்பட வேண்டுமென்ப போட்டிருந்தது. அந்தச் சுற்று நிருபத்தின் இறுதியில் ஆண்டவராகிய இயேசுவின் வர்த்தமனை மேற்கோள் காட்டப்பட்டிருந்தது:

"நான் யூமியிலிருந்து உயர்ந்த தப்பட்டிருக்கும் போது எக் காரையும் என்னிடத்திலே இழுத்துக் கொள்ளுவேன்" - பரி. யோ 12: 32.

இந்தச் சிந்தனையிலும் உத்தப்பட்ட ஒருவர் ஆர்ஜன்ரீனிலுள்ள சான்ஜோன் ஆதினத்து அத்தியட்சர் மார்க்கொலிலே பெனவெனரே. இருநாடுகளையும் ஒற்றுமைப்பாக்குவதற்கும் அவ்வளைப்போலச் சகல நாடுகளையும் கிறிஸ்துவர்களாகப் பிரதிட்டை பண்ணவும் சாலச் சிறந்த வழி அவரின் கிலியொகிறைத் தமது நாட்டிலே நிறுவி உயர்ந்தி விடுவதே என அவரின் சிந்தித்தாரி கை.

மக்களின் தூண்டுதலாலும் சமயத்தலைவர்களின் வற்புறுத்தல்களாலும் இரு நாடுகளுக்கு மிடையிலே சமரசப் பேச்சுவார்த்தைகள் ஆரம்பமாயின; தீவிரமாய் நடத்தப்பட்டன. 1903 ஆம் ஆண்டில் சமாதானத்திற்காகவும் எல்லைப்பிரிவுகள் சம்பத்தமாயும் ஒப்பந்தங்கள் செய்து கைச்சாத்திடப்பட்டன.

அத்தியட்சர் பெனவெனரே அவர்களின் திட்டத்தை ஆதரித்த உங்கமனித்தவர் வண். கனினசஸ்திரி அஞ்சேரே டி. கொஸ்ரா. இந்தச் சமாதான உடன்படிக்கையின் முக்கியத்துவத்தை எப்போதும் நினைவுபடுத்திக் கொள்ள ஒரு அருளு செயல் அவசியமெனக் கண்ட சகோதரி அஞ்சேலோ, மிட்பராகிய கிறிஸ்துவின் கிலியொகிறை இருநாடுகளுக்கும் பொதுவாக நிறுவவதே பொருத்தமாகும் என ஆர்ஜன்ரீன ஜனாதிபதிக்கும் கில்லி நாட்டின் ஆணைக்குழுவுக்கும் தெரிவித்தனர்; அவர்களும் ஏற்றுக் கொண்டனர்.

யுத்தத்திற்கு ஆயத்தமாகிய ஆயுதங்கள் அணததையும் தீயிலட்டுகக்கி இச்சிலையைச் செய்வித்தனர் எனச் சிலர் கூறுவர், சாத்திரப்போரின் காலத்

மரணம்
A. R. ஜேசெப் - J. P.

அச்சுவெலியிலுள்ள பேர்னும் திருத்தப் பாடசாலைத் தலைமை ஆசிரியராய்க் கடமைபாற்றி இனப்பாறிய திரு. அல்பேர் இராஜநாயகம் ஜோசெப் (சமாதான நீதவான்) அவர்கள் இம் தாமம் 4 ஆம் திகதியன்று காலமாற்றினர். காலம் சென்ற கனம் W. H. ஜோசெப் தம்பதிகளின் பேரப்புத்திக் வகுக்கி இவர் கைதாப்பேட்டையே M. C. A. உடற்பயிற்சிக்கக் கல்லூரியின் தராதரப் பத்திரம் பெற்றுப் பகுத்தித்தனை ஹாட்செல் கல்லூரியில் உ. ப. ஆசிரியராய்ச் சில காலம் கடமைபாற்றிய பின் அரசாங்க சேவையைச் சேர்ந்தனர். பிள்ளைகள் பராமரிப்பு, நன்னடத்தை மேற்பரர்வைபாளராய்க் கடமைபாற்றும் போதே பேர்னும் பாடசாலைக்கு நியமிக்கப்பட்டனர். அரசாங்க சேவையிலிருந்து இனப்பாறிய பின்னும் அரசலகே, மாஸ்கென் ஆகிய தரப்பண்களில் கடமைபாற்றும் படி அமைக்கப்பட்டவர்கள்.

இவர்களது மெய் நகிலடக்கம் சம்பந்தமான ஆராதனைகளைக் குறிப்பில் இவர்களது இவ்வதினும் தொடர்ந்து சென்ற ஜோசெப் ஆலயச் சேமகாலையிலும் 6 ஆம் திகதியன்று நடைபெற்றன. சபைக்கு கனம் J. சேவனந்தன் அவர்கள் ஆராதனைகளை நடத்திப் பிரசங்கம் செய்தார்கள். தரு. R. E. J. A. சேது எவவர் அவர்கள் காலஞ் செய்து வயசரப் பற்றிய பாராட்டுகரை வழங்கினார்கள். கனம் சம அலபிறெட் அவர்கள் ஆராதனையல் சிறப்புப் பத்தப் பாடலாடினார்கள். திருமதி ஜெயமலா அரிபராஜா கவிதம் பாடி உதவலானர்.

இவர்களின் பிரிவினில் துயமுற்றிருப்போர் (மனை) திருமத ஜெயரணி ஜோசெப், (பிள்ளைகள்) ஜெயகுமார் (ஹட்டை நாஷன் கவசிக), அத்தகுமாரி (புராதானப் பலகலைக் கழகம்), அச்சேகுமாரி (சென்ற ஜோசெப் கல்லூரி), சகோதரர்; தருமதி V. கணபதப்பிள்ளை, தருமாரர்கள் G. J. இரத்தநாயகம், A. S. ஜேசெப், H. T. ஜோசெப், V. S. ஜோசெப் அவர்களுடன் உதரூர் உறப்பெர் அநேகர் ஆகும்.

கடவுள் அன்பாயிருக்கீர்

(2-ம் பக்கத் தொடர்ச்சி)

கிறிஸ்துவியம் ஒரு போராட்ட மன ஜீவியம் (1 திமோ 6: 12) மனுஷன் முழுவதையும் ஆதாயப்படுத்திக் கொள்ளலாம். அதே நேரத்தில் தன் ஜீவியவது எவ்வளவு கஷ்டமாய் இருக்கும். மனிதனின் முடிவிலும் கடவுளின் அன்பே வெளிப்படுகின்றது. கடவுள் அவராய் இருக்கிறார்.

நிஸ்ஸவையத் தருப்புக்களிடமிருந்து கைப்பற்றிய பிரங்கித் துவக்குகளை உருக்கி இதைச் செய்தனர் எனவும் கூறுவர். எப்படியும் யுத்தம் நிறுட போனது; சமாதானம் உண்டானது; இது கிறிஸ்துவியம் உண்டானது என பதறிடையாளமாக இச்சிலையுத்தக் கருவினைக் கொண்டு ஆக்கப்பட்டதென்பதே முக்கியம். இதை வெளிப்படுத்தும் ஒரு வரசகம் அச்சிலை மேலையிற் பதிக்கப்பட்டிருக்கிறது; நம்ம ஒன்றுக்கின அவரே நமது சமாதானம்.

ஆதாம் - பிரசமான ஒரு கட்டுரை. நன்றி - The Church and the Fine Arts.

சரித்திரத்தில் ஒரு சம்பவம் - 2

அண்டஸ் மலைச் சிகரக் கிழிந்து சில்லி, ஆர்ஜன்ரீன ஆகிய இரண்டு ஜனநாயகக் குடியரசு நாடுகளையும் எல்லை பிரித்து ஒடுவது அகிடஸ் மலைச்சரக்கில். இது பரவலாகக் கெம்பீரமாய் உயர்ந்து நிறுவு பனி முடிய கோலமாய் அழகு விசிக்கொண்டிருப்பவை பல மலைச்சிகரங்கள். இவற்றின் இடையிலே, "காவந்தி கோபுரம்" என அர்த்தமிடக் கூடிய ஆக்கொங்கராவர் என்ற பெயர் கொண்ட, 23,000 அடி உயரமான மலைச்சிகரத்தைப் பின்னணியாகக் கொண்டு, 13,000 அடி உயரமான ஒரு உச்சியிலே 28 அடி உயரமானதும் வெண்கலத்தினாலாகக் கட்டப்பட்டது மான கிறிஸ்துவின் கிலை ஒன்று காணப்படுகிறது.

பத்தடி விட்டல் கொண்டதும் அரையுருண்ட வடிவமர - 1000 ஓடிக்கொடு ஊதாநிலையிலே நிறுவப்பட்டுள்ள இச்சிலையின் இடத்தைப் பிரமண்டமன

ஒரு கிவ்வையைப் பிடித்தவண்ணம் காட்சியளிக்கிறது. வலதுகை சில்லி, ஆர்ஜன்ரீன நாடுகளுக்கு நேராக ஆசிரிவாதம் அருளும் பரவலையில் உயர்ந்தப்பட்டுள்ளது. கருங்கல் மேலையிலே அமெரிக்க கண்டனவின் வரைபடம் செதுக்கப்பட்டுள்ளது. இந்தச் சிலை பிரதிட்டை செய்யப்பட்ட வேளையில் சில்லியின் அத்தியட்சரையிருந்த சார்லோஸ் அங்குட் அவர்கள் உபயோகித்த ஒரு உடன்படிக்கை இதைச் சேஸ்பவர்கள் அனைவருக்கும் மனநிற தெரிவித்தபடியிருக்கும்: இத்த மலைகள் சரிந்து விழுந்து தூசாய்ப்போயினும் மிட்பராகிய கிறிஸ்துவின் பாதத்திலே நாம் ஆணையிட்டுக் கொடுத்த சமாதான உடன்படிக்கையை சில்லி, ஆர்ஜன்ரீன் மக்கள் முறிக்காத திருப்பார்த்தாக.

சில்லியும் ஆர்ஜன்ரீனவும் எப்போதுமே சமாதானமாயும் பொதுநல உறவுகளை கொண்ட

PRIZE DAY ADDRESS

BY

Mr. S. Easparathan

(26 September, 1981)

Principal Sir, Chairman and members of the Board of Directors, staff and students of the College, Parents, Alumni & Friends:

When about a couple of months ago, I found in my mail a kind invitation from the Principal to me to be the Chief Guest at your Prize-Giving, frankly it was with great trepidation that I viewed the prospect of being here today. I know that in the past you have invited well known and respected figures in the educational field of this country who I am sure would have inspired you to carry on the great efforts the College has been justifiably famous for over more than a century and a half. Perhaps the trials and tribulations that the College has experienced over the last decade called for the moral support of such people to guide you through those difficult times. May be that you now feel a little more assured about your future and have thought it fit to discard educationists and turn to economists, perhaps because the need of the hour is now more of finance than moral support.

Principal Sir, having said all this somewhat uncharitably, I and my wife do most sincerely appreciate the great honour you have bestowed on us by your kind invitation. I believe that the College has had a tradition of honouring its alumnus and it is but fair an educational institution should attempt to do so, to induce its present students to try and emulate the worthy example set by the distinguished alumnus.

It is, therefore, with a deep sense of responsibility and humility that I decided to accept the invitation fully conscious of the honour my old college has thought fit to bestow on me by this kind act.

Mr. Principal and friends, I have already adverted to the fact that as an economist how strange it is for me to be in the company of educationists. Quite frankly my knowledge of the recent developments in the field of education is by and large confined to what you all probably already know as laymen and parents. It is in fact for this reason that I decided to create a link and a means of communication by persuading my better half to teach at Bishop's College, which like our great college also happens to be a private school, with perhaps less problems than Jaffna College. Notwithstanding the benefit of the knowledge I may have acquired secondhand through my better half on matters of education, I do not propose, however, to speak on the subject, particularly on matters relating to the content of education. Instead, I thought it fit to say something on what I feel as an economist on what is happening to our educational system in general.

Principal Sir and friends, when in the sixties the State decided to take over the schools I do not think there was sufficient appreciation of the heavy financial responsibilities that would have gone along with such a step. We are all aware that the economic policy which the government has now decided to pursue is not to unnecessarily enlarge the role of the government in economic activity and to confine its role instead to some basic things that the society expects of it and which the state could more efficiently discharge. The liberalisation of the economy and in particular, the trade, exchange control, import controls was done in recognition of the fundamental fact that there is a great deal of potential for economic activity and growth in the private sector which would help the country to overcome its economic problems of stagnant growth and growing unemployment. At a more fundamental level, it was also based on the acceptance of the fact that the greater the controls you have, the greater the distortion in the allocation of resources in the country in all fields, which would stifle unnecessarily the potential that remains to be exploited. I would venture to propose today that the logical extension of the principle would imply that the State should give every possible encouragement to private schools, which have and continue to contribute in an immeasurable manner to the advancement of education in the country. I would also venture to suggest that some tangible evidence of this approach has already emerged, for example, by the government's decision to grant pension rights to teachers in private schools as well.

Mr. Principal and friends, the budgetary inputs that the State is now called upon to keep the educational system is to say the least colossal. The amount of money that the government spends on merely keeping the system running, what economists refer to as recurrent expenditure in 1981 for example amounts to Rs. 1,811 million or 12 per cent out of a total government recurrent budget of Rs. 15,800 million. This expenditure has been growing at such a rate that there has hardly been any commensurate increases possible on providing any of the much needed physical infra-structure like school buildings, equipment, etc. The amount allocated for this purpose has only been about Rs. 300 million or a mere 3 per cent of the total capital expenditure. Even this rate of expenditure has become extremely difficult to maintain in the face of competing claims from other sectors, given the limited amount of revenue the government has to spend on all its activities. The provision of adequate financial resources to the educational sector certainly raises the ques-

tion whether the State has bitten much more than it could chew.

On the other hand, Mr. Principal and friends, as to what emerged as a result of the colossal financial inputs, there is no better illustration that one can provide than the account on the present state of the educational system given by Professor Arudpragasam in his Prize Day Address at our College in 1979. While I agree with his comments in their entirety, I would, however, like to stress one fact. The hopes, and aspirations that were behind the decision to take over the schools, although they remain unfulfilled by and large, could still be fulfilled by giving a greater role and freedom for well founded private educational institutions like Jaffna College to flourish. In other words, the role of the State should have been one of levelling up the standards than one of levelling down. As it turned out to be scarce financial inputs which could have been more judiciously concentrated on really backward regions and newly opened areas of settlement appear to have been unnecessarily frittered away on unproductive investment. It must also be said that it is not good for the self-respect of citizens to be too dependent on the State for everything in their lives. It is in this context that some hard thinking may have to be done by all who are genuinely concerned with the present state of the educational system in the country.

Mr. Principal and friends, it is with great regret that one notes that at a time when employment opportunities became constricted, the teaching profession came to be looked upon as a means of finding employment for people. The result has been that the general calibre of teachers have tended to go down with its consequent adverse implications on the quality of the education. One sincerely hopes, with the greater opportunities now available in other fields of employment the teaching profession will receive into its fold people with a sense of dedication and purpose, as was once the case. As an ex-treasury man, I have always felt that the remuneration teachers receive required drastic upward revision if people of the required quality are to be attached to the profession. Unfortunately, however, this will probably have to remain an unfulfilled hope for quite some time, till the financial situation of the country permits such a move.

Principal Sir and friends, I do not wish to dwell at length on a subject which is not entirely within my own province of work and would now wish to say a few words about Jaffna College that great educational institution at which I have had the rare privilege of receiving my secondary school education, though only for a short period of time. Principal Sir, you have referred in your Report to

the fact that Jaffna College remains a private Christian school and that its unique contribution is that it is a Christian school called upon in each new generation to be "a spectacle to God, to angels and to men". Let me most sincerely wish that you continue to remain so as long as possible so that those of us who do not profess your faith may continue to benefit by the unique contribution it makes towards moulding us as persons with a spirit of co-existence, tolerance and peace. I can most certainly state that the contribution that the Christian Missionary schools have made towards, not merely education but character building has, as in my case, stood the students in good stead. I owe it to both to Union College and Jaffna College, where my entire educational career was spent, for having made me today a person of some standing. I also wish to salute the American missionaries who have been responsible for providing us all with a benefit that has immeasurably helped the people of this country.

There is one final thing I would like to say. I think Jaffna College is one of the few institutions which takes pride in and honours the people, whatever their positions in the school, for the long service rendered. Mr. Principal, the record as presented in your Report, speaks for itself. The fact that you continue to have so many jubilarians on your staff, both academic and non-academic, only shows how much alive Jaffna College is. We wish and pray that this dear College of ours continues forever in the same fashion to serve this country and its people.

Letter to the Editor

Dear Sir,

The recent election of Mr. W. N. S. Samuel, Principal of Hartley College as Vice-President of the Methodist Conference of Sri Lanka for 1982 is a well-merited honour to one who has served his Church and School with devotion and rare self-effacement.

The greatness of this honour (the highest possible to a Methodist layman) may be seen from the fact that while the Methodist Church has elected a Vice-President annually for more than fifteen years, Mr. Samuel is only the second from the North, born here and serving here, to be elected Vice-President. (The first was Mr. K. Pooranampillai, an early and obvious choice).

During his term of office the Vice-President has the responsibility of being the spiritual leader of the Methodist laity. Knowing Mr. Samuel's unalloyed goodness and deep faith (the latter but strengthened by the personal sorrow that came to him by the early death of his wife) one has no doubt that he will be equal to the duties of his office.

Yours faithfully,
R. E. J. A. Setukavalar

Registered as a Newspaper at the G. P. O., Sri Lanka under No. QB/1100125/81

Printed for the Jaffna Diocese of the Church of South India at Sri Sanmuganatha Press, Kankesanthurai Road, Jaffna on Friday, 9th October 1981 and published by Mr. Alvappillai Rajasingam, 330, Navalar Road, Jaffna.